

[Pia Kjærsgaard]

sterier. Jeg fristes til at citere en læser, der i et dagblad skrev, at nu manglede vi bare et ministerium for mærkelige gangarter. Jeg er fuldstændig enig.

Hvis regeringen valgte at behandle de mange problemer i det danske samfund og ikke at belønne de mange trofaste partisoldater med høje poster, kunne man nøjes med langt færre ministerier. Effektivitet kan man ikke måle i antallet af ministerier. Derfor burde vi også have haft det valg, der kunne have afklaret, om danskerne virkelig ønskede et politisk vagskifte. Det var der egentlig ikke meget der tydede på. Jeg synes, det må være bittert for V og K at vide, at det varer godt og vel halvandet år, inden vi kan få det folketingsvalg, som man selv kunne have udskrevet.

Statsministeren kunne i sin åbningsredegørelse højst mande sig op til at love at forbedre beskæftigelsessituationen ved at få flere offentligt ansatte blandt de unge. Hvad er løsningen så på den uholdbare beskæftigelsessituation ifølge statsministeren? Alle de i statsministerens redegørelse nævnte små serviceorienterede job kan jo ikke afskaffe arbejdsløsheden. Danmark har ikke brug for flere små servicejob. Vi kan stadig væk ikke leve af at klippe hinanden. Det, Danmark har brug for, er en større og mere effektiv produktionssektor. Det betyder, at erhvervslivets vilkår stadig skal forbedres. Der kommer ikke flere i arbejde, så længe produktionen ikke stiger.

Løsningen på den store arbejdsløshed er heller ikke, at staten skal blande sig i private lønftaler, som man kunne frygte nu efter forhandlingernes sammenbrud. Mange års ødelæggende politik har påført det danske samfund en række alvorlige økonomiske og især beskæftigelsesmæssige sygdomme.

Det vigtigste, vi kan gøre for at få afskaffet arbejdsløsheden, er at bedre vilkårene for samfundets økonomi, så den danske produktion kan blive konkurrencedygtig over for de udenlandske produkter. Offentligt fastsatte lønløfter eller minimumslønninger bør naturligvis erstattes af skattnedsættelser som f.eks. en hævelse af den skattefri bundgrænse, hvilket baner vejen for lavere lønomkostninger. Det behøver bestemt ikke at betyde, og det skal ikke betyde, at nogen skal gå ned i løn. Tværtimod burde man forbedre lønindtægten ved at hæve den skattefri bundgrænse.

Arbejdsmarkedet skal ikke manipuleres politisk. Flere hundrede tusinde arbejdsløse er en fuldstændig uacceptabel politikerskabt situation. Det er ikke befolkningens skyld, det er politikernes skyld, at vi har den alt, alt for store arbejdsløshed. Den politisk skabte massearbejdsløshed nedbringes ved, at den politiske styring ophører og arbejdsmarkedet får mulighed for at fungere på ganske almindelige markedsvilkår. Den store arbejdsløshed er et tegn på, at arbejdskraften er blevet alt for dyr for arbejdsgiverne, ikke mindst på grund af vores alt for høje personskatteniveau.

Det høje lønniveau for mindstelønsgrupperne har medført, at det næsten ikke kan betale sig at efterspørge dem, når lønforskellen til højere uddannede indkomstgrupper ikke er så forfærdelig stor. Den høje arbejdsløshed skyldes politiske indgreb på arbejdsmarkedet. Virksomhederne slås dagligt ned af virkningerne af disse indgreb og det generelt for høje lønniveau.

Dagpengesystemet og velfærdspolitikken har påført virksomhederne disse problemer. Dagpengesystemet er i sig selv med til at fremkalde ledighed. Derfor skal dagpengesystemet privatiseres. Herved vil ledigheden også kunne blive reduceret. Dagpengereformen skal naturligvis gennemføres samtidig med sideløbende skattelettelser efter krone til krone-princippet. Hvis finansieringen overdrages til arbejdsmarkedets parter igennem et forsikringsssystem, vil personer, der modtager arbejdsløshedsdagpenge uden reelt at være arbejdssøgende, blive udskilt fra a-kassesystemet. Alene af den grund vil den registrerede ledighed også kunne blive reduceret.

Det er lykkedes for den borgerlige regering at holde balancen på afgrundens rand, selv om det mange gange var svært, men den nye regering har desværre sat kursen på den anden side af kløften. Man har glemt, at der var behov for en bro, og det er en udvikling, vi sandsynligvis vil se gang på gang i denne regerings tid. Man sætter sig nogle mål, vælger de forkerte midler, og så kører man løs imod afgrunden.

Den fantasirige løsning på afskaffelse af arbejdsløsheden er et utrolig godt eksempel. Regeringen sætter hurtigt nogle ekstra folk i arbejde i den offentlige sektor. Hokusfokus – ingenting i den ene hånd, men gruppen af arbejdsløse vokser i den anden hånd endnu hur-